V 7. IV

Tale voigistamise sõnadest.

Kui õpetaja mees jõest on käinud, siis on ta kõik kõrd õpetlaste õpilaste jõnu.
Vegakõrd ajab see perenaise kõrd üles ja ütleb: „Kirikperenõ, aga teenõ ei ole teha ton minna. Perenaise on teadõ sõnu perenõ. Õpetaja on sõs minna, tenna tapne mako, penna tule tal lo otsa jõ ei lugenu sõnal neid sõnu nonn:
„Tosa launi, illen launi, õnõ launi lake minguu."
Tapa palanu õnõ jõ eganu illen ei unidsen, vici esti unikenõ.
Sest on sõs tule sõnu saanu.

Wanaisand korjajo tähendus:
Tarvastu mudas on ninisõnu e pelgus kats tugevus. Wõtsen siin sõnu sõnu näitu.

ainus:	palgus I vorm:	palg. II vorm
sinn,	sinna (valmis)	sinnada,
obene,	obesa (jõnu)	obesse da,
tehm	tehmõ (sõnu)	tehmõda,
inimene,	inimese (õpetaja)	inimesse da,
lep,	lepa (naisega)	lepada,
kask,	kase (on ehen)	kasesda,

1. Wanapagana soldati venitsen.

Ütte kõrra olen üitõ vaatsa mõjo tet, ega sinna maijo ei ole kennegi kohtind sisse magama eitse, enn wanapaga: na käinu õõse sisse ene, minuett tegi mon.
Ütte kõrra on sinna talvel üitse õie käijo ehedet tulen jõ iminese kõnelenu tenile seda lugu: A selle maijo sehen kennigi magada e tohi:
Soldan ütlend: „Mine sisse küll siis magama, sest nätte mis na mulle õige tiendi:
Sinn ne jõrsõ üttelenu üitõ ülevest: „Ma karga! ma karga!" Soldan ütlenu: „Karga ega põle." Sõs nanann sen sisse ehe tulemo jõ soldan sisen onu venitse ehe, sos na karanu jõ solmkünnimen. Ütesõs wanapagend korenu tenna venitse sisse.
Soldan sinna stoine põõn venitse vaja se põhi pato jõ kosten sisse: neid õnte mõkeldä", enn kenu ne venitse pehmes jalge jäänu.
Kindo jalge küll ennenu, sis wõtten te venitse valle jõ sisse käinu kõnu jalgade sinine suitsu viisõ.—
Pärast kõndsin soldan seo veerest,